

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 12. julija 2012*

„Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah — Okvirni sklep 2001/220/PNZ — Položaj žrtev v kazenskem postopku — Direktiva 2004/80/ES — Odškodnina žrtvam kaznivih dejanj — Odgovornost pravne osebe — Odškodnina v kazenskem postopku“

V zadevi C-79/11,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU in člena 35 EU, ki ga je vložil preiskovalni sodnik pri Tribunale di Firenze (Italija) z odločbo z dne 9. februarja 2011, ki je prispela na Sodišče 22. februarja 2011, v kazenskem postopku proti

Mauriziju Giovanardiju in drugim,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi J. N. Cunha Rodrigues (poročevalec), predsednik senata, U. Löhmus, A. Ó Caoimh, A. Arabadžiev, in C. G. Fernlund, sodniki,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 15. marca 2012,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za F. Giunti in druge A. Conti in S. Grisenti, odvetnika,
- za italijansko vlado G. Palmieri, zastopnica, skupaj z L. D'Asciom, avvocato dello Stato,
- za nemško vlado T. Henze, J. Kemper in F. Wannek, zastopniki,
- za nizozemsko vlado C. Wissels in B. Koopman, zastopnici,
- za avstrijsko vlado A. Posch, zastopnik,
- za Evropsko komisijo F. Moro in R. Troosters, zastopnici,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 15. maja 2012

izreka naslednjo

* Jezik postopka: italijanščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Okvirnega sklepa Sveta 2001/220/PNZ z dne 15. marca 2001 o položaju žrtev v kazenskem postopku (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 72, v nadaljevanju: Okvirni sklep) in Direktive Sveta 2004/80/ES z dne 29. aprila 2004 o odškodnini žrtvam kaznivih dejanj (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 7, str. 65).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru kazenskega postopka, uvedenega proti M. Giovanardiju in več drugim osebam v zvezi z nesrečo pri delu.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Iz uvodne izjave 3 Okvirnega sklepa izhaja, da je Evropski svet v Tampereju (Finska) na zasedanju 15. in 16. oktobra 1999 določil, da je treba sestaviti minimalne standarde o zaščiti žrtev kaznivih dejanj, predvsem o dostopu žrtev kaznivih dejanj do sodišča in o njihovi pravici do odškodnine za povzročeno škodo.
- 4 V uvodni izjavi 4 Okvirnega sklepa je navedeno:

„Države članice bi morale svoje zakone in druge predpise približati v taki meri, kot je potrebna za doseganje cilja zagotavljanja visoke ravni zaščite žrtvam kaznivih dejanj, ne glede na to, v kateri državi članici se nahajajo.“
- 5 Člen 1 tega okvirnega sklepa določa, da v tem okvirnem sklepu:

„(a) ‚žrtev‘ pomeni fizično osebo, ki je utrpela škodo, vključno s telesno ali duševno poškodbo, čustvenim trpljenjem ali ekonomsko izgubo, ki so jo neposredno povzročila dejanja ali opustitve, ki kršijo kazensko zakonodajo države članice;

[...]

(c) ‚kazenski postopek‘ se razume skladno z nacionalno zakonodajo, ki se uporabi;

[...]“
- 6 Odstavek 1 člena 9 Okvirnega sklepa z naslovom „Pravica do odškodnine v teku kazenskega postopka“ določa:

„Vsaka država članica zagotovi, da so žrtve kaznivih dejanj upravičene v razumnem roku, med kazenskim postopkom, pridobiti odločbo o odškodnini, ki jo izplača storilec kaznivega dejanja, razen kjer v določenih primerih nacionalna zakonodaja določa, da se odškodnina dodeli na drug način.“
- 7 Člen 1 Direktive 2004/80 določa:

„Države članice zagotovijo, da ima prosilec, ki zaprosi za odškodnino za nasilno naklepno kaznivo dejanje, storjeno v državi članici, ki ni država članica njegovega stalnega prebivališča, pravico vložiti prošnjo organu ali kakemu drugemu telesu v državi članici stalnega prebivališča.“

Nacionalna ureditev

8 Iz člena 1 zakonske uredbe št. 231 z dne 8. junija 2001 (*Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana* št. 140 z dne 19. junija 2001, str. 4, v nadaljevanju: zakonska uredba št. 231/2001) je razvidno, da ta zakonska uredba ureja odgovornost pravnih oseb za upravne kršitve, ki izhajajo iz kaznivega dejanja, ki se uporablja tako za družbe in subjekte, ustanovljene kot pravne osebe, kot za združenja, vključno s tistimi, ki nimajo pravne osebnosti, ki pa se ne uporablja za državo in lokalne skupnosti, za druge negospodarske osebe javnega prava ter za subjekte z ustavnimi funkcijami.

9 Člen 5 zakonske uredbe št. 231/2001, v katerem so opredeljene fizične osebe, storilci kršitev, za katere odgovarja organ ali pravna oseba, določa:

„1. Pravna oseba je odgovorna za kršitev, ki so jo v njenem imenu in za njen račun storile:

(a) osebe, ki njo ali njeno organizacijsko enoto, ki je finančno in funkcionalno neodvisne od nje, zastopajo, upravljajo ali vodijo, ter osebe, ki jo dejansko upravljajo in nadzirajo;

(b) osebe, ki jih vodi in nadzoruje ena od oseb iz točke (a).

2. Pravna oseba ni odgovorna, če so osebe, navedene v odstavku 1, delovale izključno v svojem imenu ali v imenu tretjih oseb.“

10 Člena 6 in 7 zakonske uredbe podrobneje določata okoliščine, v katerih je pravna oseba lahko odgovorna.

11 Člen 6(1) zakonske uredbe določa:

„Kadar kršitev stori oseba, navedena v členu 5(1)(a), pravna oseba ni odgovorna, če dokaže, da:

(a) je poslovodni organ, preden je bila storjena kršitev, vzpostavil in dejansko uporabljal organizacijski in upravljavski sistem, s katerim bi bilo mogoče preprečiti storitev ugotovljene kršitve;

(b) so delovanje in spoštovanje sistema ter spremljanje njegove posodobitve nadzorovale enote pravne osebe, ki so bile glede dajanja pobud in nadzora neodvisne;

(c) so osebe storile kršitve tako, da so se naklepoma izognile organizacijskemu in upravnemu sistemu;

(d) so enote, navedene v točki (b), izpolnile dolžnost nadzora oziroma opravljale zadosten nadzor.“

12 Člen 7 zakonske uredbe št. 231/2001 določa:

„1. V primeru, ki ga določa člen 5(1)(b), pravna oseba odgovarja, če je do kršitve prišlo zaradi neizpolnjevanja vodstvenih ali nadzornih obveznosti.

2. V vsakem primeru je neizpolnitev vodstvenih ali nadzornih obveznosti izključena, če je pravna oseba preden je bila storjena kršitev vzpostavila in dejansko uporabljala organizacijski, upravni in nadzorni sistem, s katerim bi bilo mogoče preprečiti ugotovljene kršitve.

3. Sistem glede značilnosti in velikosti organizacije ter vrste dejavnosti določa ustrezne ukrepe za zagotovitev opravljanja dejavnosti v skladu z zakonom in za pravočasno odkrivanje in odpravljanje tveganj.

4. Za učinkovito uporabo sistema je treba:

- (a) redno preverjati in po potrebi spreminjati sistem, če se ugotovijo večje kršitve zahtev ali če se spremeni organizacija ali njena dejavnost;
- (b) imeti disciplinski sistem, ki omogoča sankcioniranje nespoštovanja ukrepov, določenih v sistemu.“

13 Člen 25f navedene zakonske uredbe v različici, kot izhaja iz zakonske uredbe št. 81 z dne 9. aprila 2008 o izvajanju člena 1 zakona št. 123 z dne 3. avgusta 2007 o varovanju zdravja in varnosti pri delu (redni dodatek št. 108 h GURI št. 101 z dne 30. aprila 2008), z naslovom „Povzročitev smrti iz malomarnosti ali povzročitev hude ali posebno hude telesne poškodbe s kršitvijo določb o varstvu zdravja in varnosti pri delu“ določa:

„1. Kaznivo dejanje iz člena 589 kazenskega zakonika, ki je storjeno s kršitvijo člena 55(2) zakonske uredbe o izvajanju pooblastila iz zakona št. 123 z dne 3. avgusta 2007 o varovanju zdravja in varnosti pri delu, se kaznuje z denarno kaznijo 1000 enot. V primeru obsodbe za kaznivo dejanje iz prejšnjega stavka prepovedi iz člena 9(2) ne smejo trajati manj kot tri mesece in ne dalj kot eno leto.

2. Ne glede na določbe odstavka 1 tega člena se kaznivo dejanje iz člena 589 kazenskega zakonika kaznuje z denarno kaznijo najmanj 250 in največ 500 enot, če je storjeno s kršitvijo predpisov o varovanju zdravja in varnosti pri delu. V primeru obsodbe za kaznivo dejanje iz prejšnjega stavka, prepovedi iz člena 9(2) ne smejo trajati manj kot tri mesece in ne dalj kot eno leto.

3. Če je kaznivo dejanje iz člena 590(3) kazenskega zakonika storjeno s kršitvijo predpisov o varovanju zdravja in varnosti pri delu, se kaznuje z denarno kaznijo največ 250 enot. V primeru obsodbe za kaznivo dejanje iz prejšnjega stavka, prepovedi iz člena 9(2) ne smejo trajati dalj kot šest mesecev.“

14 Člen 34 zakonske uredbe št. 231/2001 določa:

„Če so določbe tega poglavja ter določbe zakonika o kazenskem postopku in zakonske uredbe št. 271 z dne 28. julija 1989 uporabljive, veljajo za postopke v zvezi z upravnimi kršitvami, ki izhajajo iz kaznivega dejanja.“

15 Člen 35 navedene zakonske uredbe št. 231/2001 določa:

„Če so določbe glede obtoženca uporabljive, veljajo za pravno osebo.“

16 Člen 36 te zakonske uredbe določa, da je za obravnavanje upravnih kršitev zadevne pravne osebe pristojno kazensko sodišče, ki je pristojno za obravnavanje kaznivih dejanj, ki so podlaga za nastanek navedenih kršitev.

17 Člen 185 kazenskega zakonika določa, da morajo storilec kršitve in osebe, ki v skladu s civilnim pravom odgovarjajo za njegova dejanja, povrniti vso premoženjsko ali nepremoženjsko škodo, ki je nastala s kršitvijo.

18 Člen 74 zakonika o kazenskem postopku določa, da lahko oseba, ki ji je bila s kaznivim dejanjem povzročena škoda, ali njeni univerzalni pravni nasledniki v kazenskem postopku vložijo civilno odškodninsko tožbo iz člena 185 kazenskega zakonika proti obtožencu in osebi, ki je po civilnem pravu odgovorna.

19 Člen 83(1) zakonika o kazenskem postopku določa:

„Pregon [osebe], ki je po civilnem pravu odgovorna za ravnanja obdolženca, se lahko začne na predlog zasebnega tožilca, v primerih iz člena 77(4) pa na predlog državnega tožilca. Če je bil obdolženec oproščen ali je bila v zvezi z njim sprejet sklep o ustavitvi postopka, je njegov pregon še vedno mogoč v zvezi z njegovo morebitno odgovornostjo po civilnem pravu za dejanja njegovega soobdolženca [...]“.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 20 Državno tožilstvo pri Tribunale di Firenze (okrožno sodišče v Firencah) je 28. julija 2010 predlagalo začetek kazenskega postopka proti M. Giovanardiju in več drugim osebam, obtoženim, da so iz malomarnosti in v sotorilstvu v skladu s členi 41, 113 ter 589(2) in (4) kazenskega zakonika povzročili smrt ene osebe in hude telesne poškodbe drugih oseb. Dogodek je povezan z deli, ki so jih obdolženci, zaposleni pri Rete Ferroviaria Italiana SpA (italijanske železnice), opravljali 2. oktobra 2008 za odstranitev določenih varnostnih naprav s tirnih kretnic na železniškem vozlišču.
- 21 V predhodni obtožnici je državno tožilstvo predlagalo tudi uvedbo postopka proti dvema pravnima osebama, Elettri Fer Srl in Rete Ferroviaria Italiana SpA, ki se jima očita odgovornost za „upravno kršitev“ iz člena 25f(2) in (3) zakonske uredbe št. 231/2001 na podlagi določb, ki v italijanskem pravnem redu urejajo „upravno“ odgovornost pravnih oseb za kazniva dejanja, za račun katerih so obtoženci v okviru izpolnjevanja svojih delovnih nalog opravljali navedena dela.
- 22 Predložitveno sodišče navaja, da se obtoženim fizičnim osebama očita neposredna odgovornost za dejanja, ki so povzročila smrt delavca in poškodbe drugih dveh delavcev, ki so opravljali dela na navedenem železniškem vozlišču, ker niso izvedli ukrepov, ki se v skladu z zakonom zahtevajo za zagotavljanje varnosti, medtem ko se pravnim osebama, ki nosijo „upravno“ odgovornost za kazniva dejanja, očita, da niso sprejele bolj izdelanega organizacijskega sistema, zaradi česar jim grozijo sankcije iz zakonske uredbe št. 231/2001.
- 23 Na predobravnavnem naroku, ki je potekal 30. novembra 2010 pri predložitvenem sodišču, ki mu je bil v odločanje predložen predlog državnega tožilstva, so žrtve v skladu s členom 74 in naslednjimi zakonika o kazenskem postopku, predlagale, naj se jim dopusti uveljavitev premoženjskopравnih zahtevkov ne le proti obtožencem, ki so fizične osebe, ampak tudi proti pravnima osebama, proti katerima je državno tožilstvo vložilo predlog za uvedbo kazenskega postopka.
- 24 Zadnjenavedeni sta nasprotovali temu zahtevku z utemeljitvijo, da italijanska zakonodaja ne dopušča, da bi žrtve od pravnih oseb, čeprav je proti njim predlagan kazenski postopek, neposredno zahtevale povrnitev škode, ki je posledica kršitev, ki so jih storile osebe, ki so pri njih zaposlene.
- 25 Predložitveno sodišče poudarja, da člen 185 kazenskega zakonika določa odškodninsko odgovornost storilca kaznivega dejanja in fizičnih ali pravnih oseb, ki so na podlagi civilnega prava odgovorne za njegova ravnanja. Zato je v zakoniku o kazenskem postopku za žrtve kaznivih dejanj določena možnost, da v kazenskem postopku uveljavljajo premoženjskopравni zahtevek proti obtožencem in da predlagajo, naj se začne postopek proti civilno odgovornim osebama, to je tistim fizičnim ali pravnim osebama, ki so na podlagi civilnega prava odgovorne za ravnanja obtožencev, ker so bila ta storjena v okviru delovnega razmerja ali neposredno v imenu in za račun teh oseb.
- 26 Z zakonsko uredbo št. 231/2001 je bil v Italiji uveden poseben institut „upravne“ odgovornosti pravnih oseb za kazniva dejanja. Člen 25f te zakonske uredbe določa, da spada med različna kazniva dejanja, v zvezi s katerimi je določena ta odgovornost, povzročitev smrti iz malomarnosti, kadar je to dejanje storjeno v zvezi s kršitvijo člena 55(5) zakonske uredbe št. 81 z dne 9. aprila 2008, to pa je eno od kaznivih dejanj, očitanih v postopku v glavni stvari.

- 27 Zakonska uredba št. 231/2001 izrecno ne določa možnosti uveljavitve premoženjskopравnih zahtevkov proti pravnim osebam, ki se preganjajo zaradi storitve „upravne“ kršitve iz te uredbe. Večinoma je treba v skladu s sodno prakso Corte suprema di cassazione in nižjih sodišč take predloge o uveljavitvi premoženjskopравnih zahtevkov razglasiti za nedopustne.
- 28 Predložitveno sodišče meni, da če bi tako razlagalo italijansko pravo, ta razlaga ne bi bila v skladu s pravom Evropske unije, saj italijansko pravo tako omejuje možnost žrtve, da se ji škoda v celoti povrne, in jo sili, da vloži novo odškodninsko tožbo zunaj kazenskega postopka, ki bi se, če bi bila dopustna, obravnavala pozneje, kar bi zmanjšalo njeno učinkovitost.
- 29 V teh okoliščinah je preiskovalni sodnik pri Tribunale di Firenze prekinil postopek in Sodišču v predhodno odločanje predložil to vprašanje:

„Ali je italijanska ureditev na področju upravne odgovornosti pravnih oseb iz zakonske uredbe št. 231/2001, kakor je bila spremenjena, ki ‚izrecno‘ ne določa možnosti, da pravne osebe v okviru kazenskega postopka odgovarjajo za škodo, povzročeno žrtvam kaznivih dejanj, v skladu z določbami Skupnosti s področja zaščite žrtev kaznivih dejanj v kazenskem postopku?“

Pristojnost Sodišča

- 30 V skladu s členom 9 Protokola št. 36 o prehodnih določbah, ki je priloga k PDEU, Okvirni sklep, ki je bil sprejet na podlagi naslova VI PEU pred začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe, ohrani svoj pravni učinek, dokler se ne razveljavi, razglasi za ničnega ali spremeni zaradi izvajanja Pogodb.
- 31 Poleg tega člen 10(1) tega protokola določa, da se pristojnosti Sodišča v zvezi z akti Unije na področju policijskega in pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah, sprejetimi pred začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe na podlagi naslova VI PEU, ne spremenijo, tudi če so bile priznane na podlagi člena 35(2) PEU. Prehodni ukrep iz člena 10(1) tega protokola v skladu z odstavkom 3 tega člena preneha učinkovati pet let po 1. decembru 2009, to je dnevu začetka veljavnosti Lizbonske pogodbe.
- 32 Iz obvestila o začetku veljavnosti Amsterdamske pogodbe, objavljenega v *Uradnem listu Evropskih skupnosti* z dne 1. maja 1999 (UL L 114, str. 56), je razvidno, da je Italijanska republika na podlagi člena 35(2) PEU podala izjavo, s katero priznava pristojnost Sodišča za odločanje o veljavnosti in razlagi aktov, navedenih v členu 35 PEU, v skladu s podrobnimi pravili iz odstavka 3(b) tega člena.
- 33 Poleg tega ni sporno, da spada Okvirni sklep, ki temelji na členih 31 PEU in 34 PEU, med akte, naštete v členu 35(1) PEU, o katerih lahko Sodišče predhodno odloča, niti ni sporno, da je treba predložitveno sodišče v okviru postopka, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, šteti za sodišče države članice v smislu člena 35 PEU (glej zlasti sodbo z dne 21. decembra 2011 v zadevi X, C-507/10, ZOdl., str. I-14241, točka 21).
- 34 V teh okoliščinah je Sodišče pristojno, da odgovori na postavljeno vprašanje.

Vprašanje za predhodno odločanje

- 35 Predložitveno sodišče s svojim vprašanjem sprašuje, ali so določbe zakonske uredbe št. 231/2001 o upravni odgovornosti pravnih oseb, ker ne določajo možnosti, da te osebe v okviru kazenskega postopka odgovarjajo za škodo, povzročeno žrtvam kaznivih dejanj, v skladu z Direktivo 2004/80 in členom 9 Okvirnega sklepa.

- 36 Čeprav Sodišče v skladu z ustaljeno sodno prakso v okviru predloga za sprejetje predhodne odločbe ne more odločati niti glede vprašanj, ki se nanašajo na nacionalno pravo držav članic, niti glede skladnosti nacionalnih določb s pravom Unije, pa lahko ponudi elemente za razlago prava Unije, ki nacionalnemu sodišču omogočajo, da razsodi v sporu, ki mu je predložen (glej zlasti sodbo z dne 8. junija 2006 v zadevi WWF Italia in drugi, C-60/05, ZOdl., str. I-5083, točka 18).
- 37 Uvodoma je treba ugotoviti, da se Direktiva 2004/80 ne uporablja. Kot je razvidno predvsem iz njenega člena 1, je cilj te direktive žrtvam nasilnih naklepnih kaznivih dejanj olajšati dostop do odškodnine v primerih s čezmejnimi elementi, medtem ko v postopku v glavni stvari ni sporno, da se pregon nanaša na kazniva dejanja, storjena iz malomarnosti, in še to v popolnoma nacionalnem okviru.
- 38 Člen 9(1) Okvirnega sklepa določa, da vsaka država članica zagotovi, da je žrtev kaznivega dejanja upravičena v razumnem roku med kazenskim postopkom pridobiti odločbo o odškodnini, ki jo izplača storilec kaznivega dejanja, razen če v določenih primerih nacionalna zakonodaja določa, da se odškodnina dodeli na drug način.
- 39 Člen 1(a) Okvirnega sklepa določa, da v tem Okvirnem sklepu „žrtev“ pomeni fizično osebo, ki je utrpela škodo, ki so jo „neposredno povzročila dejanja ali opustitve, ki kršijo kazensko zakonodajo države članice“.
- 40 Ni sporno, da italijansko pravo zadevnim žrtvam v postopku v glavni stvari omogoča, da od fizičnih oseb, to je storilcev kaznivih dejanj, na katere se nanaša zakonska uredba št. 231/2001, zahtevajo odškodnino za škodo, ki je bila neposredno povzročena s temi kaznivimi dejanji, in da v ta namen uveljavljajo premoženjskopравни zahtevek v kazenskem postopku.
- 41 Tak položaj je združljiv s ciljem, ki ga uresničuje člen 9(1) Okvirnega sklepa, in sicer zagotoviti, da je žrtev upravičena v razumnem roku med kazenskim postopkom pridobiti odločbo o odškodnini, ki jo izplača storilec kaznivega dejanja.
- 42 Predložitveno sodišče se sprašuje, ali je treba navedeni člen razlagati tako, da mora biti poleg tega žrtvi omogočeno, da v istem kazenskem postopku zahteva odškodnino od pravnih oseb, ki se jih preganja na podlagi člena 25f zakonske uredbe št. 231/2010.
- 43 Take razlage ni mogoče sprejeti.
- 44 Najprej, čeprav je treba, kot je razvidno iz uvodne izjave 4 Okvirnega sklepa, žrtvam kaznivih dejanj zagotavljati visoko raven zaščite (glej zlasti sodbo z dne 9. oktobra 2008 v zadevi Katz, C-404/07, ZOdl., str. I-7607, točki 42 in 46), je cilj Okvirnega sklepa le v okviru kazenskega postopka, kot je opredeljen v njegovem členu 1(c), določiti minimalna pravila za zaščito žrtve kaznivih dejanj (sodba z dne 15. septembra 2011 v združenih zadevah Gueye in Salmerón Sánchez, C-483/09 in C-1/10, ZOdl., str. I-8263, točka 52).
- 45 Dalje, Okvirni sklep, ki ureja zgolj položaj žrtve v kazenskem postopku, ne vsebuje nobene navedbe, v skladu s katero bi moral zakonodajalec Unije državam članicam naložiti, da predvidijo kazensko odgovornost pravnih oseb.
- 46 Nazadnje pa je iz besedila člena 1(a) Okvirnega sklepa razvidno, da ta žrtvi v okviru kazenskega postopka načeloma zagotavlja pravico do odškodnine za „dejanja ali opustitve, ki kršijo kazensko zakonodajo države članice“ in ki so „neposredni“ vzrok škode (glej sodbo z dne 28. junija 2007 v zadevi Dell’Orto, C-467/05, ZOdl., str. I-5557, točki 53 in 57).
- 47 Iz predložitvene odločbe je torej razvidno, da je „upravna“ kršitev, kot je ta, zaradi katere se začne pregon na podlagi člena 25f zakonske uredbe, drugačna kršitev, ki nima neposredne vzročne zveze s škodo, nastalo zaradi kaznivega dejanja, ki ga je storila fizična oseba in glede katerega se zahteva

odškodnina. Po mnenju predložitvenega sodišča je v sistemu, kot je ta, ki je vzpostavljen z zakonsko uredbo, odgovornost pravne osebe opredeljena kot „upravna“, „posredna“ in „subsidiarna“ odgovornost in se razlikuje od kazenske odgovornosti fizične osebe, pri čemer je storilec kaznivega dejanja povzročil neposredno škodo in je od njega mogoče, kot je navedeno v točki 40 te sodbe, zahtevati odškodnino v kazenskem postopku.

- 48 Zato se oseb, ki so utrpeli škodo zaradi upravne kršitve, ki jo je storila pravna oseba, kot je ta, ki se jo preganja na podlagi ureditve, vzpostavljene z zakonsko uredbo št. 231/2001, za namene uporabe člena 9(1) Okvirnega sklepa ne šteje za žrtve kaznivih dejanj, ki so upravičene med kazenskim postopkom pridobiti odločbo o odškodnini za to kaznivo dejanje, ki jo izplača ta pravna oseba.
- 49 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da je treba na vprašanje odgovoriti tako, da je treba člen 9(1) Okvirnega sklepa razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da v okviru ureditve odgovornosti pravnih oseb, kot je ta v postopku v glavni stvari, žrtev kaznivega dejanja ne more v kazenskem postopku od pravne osebe, ki je storila upravno kršitev, zahtevati odškodnine za škodo, ki je bila neposredno povzročena z navedenim kaznivim dejanjem.

Stroški

- 50 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člen 9(1) Okvirnega sklepa Sveta 2001/220/PNZ z dne 15. marca 2001 o položaju žrtev v kazenskem postopku je treba razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da v okviru ureditve odgovornosti pravnih oseb, kot je ta v postopku v glavni stvari, žrtev kaznivega dejanja ne more v kazenskem postopku od pravne osebe, ki je storila upravno kršitev, zahtevati odškodnine za škodo, ki je bila neposredno povzročena z navedenim kaznivim dejanjem.

Podpisi